

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXV. tečaj

V Gorici, 1908.

7. zvezek.

Ob šestdesetletnici vladanja našega cesarja Franca Jožefa I.

Ves svet tako rekoč govori in piše letos o našem cesarju. Od vseh strani se več ali menj prijazno izraža spoštovanje do blagosserčnega, pa toliko krat tako britko skušanega vladarja. Kajne da bi se vam čudno zdelo, dragi tretjeredni bratje in sestre, ke bi mi nič ne spregovorili ob tako redki priložnosti, ko gre h koncu 60. leto trudnega dela in težkih skerbi, posvečenih blagostanju tako velike in slavne države, kaker je naša Avstrija. Mi redovniki imamo celo še prav posebno dolžnost s hvaležnostjo se spominjati ob tej priliki našega blagega cesarja, ker Bog ve, kako bi bilo z nami, da nas ni On varoval, ko je pred leti tako imenovani državni zbor na Dunaju zoper nas sklepal svoje postave. In ne le sklepal, tudi v resnici sklenil jih je, ali cesar jih ni poterdil. Kako bi jih pač bil, On, ki nosi ime vbozega meniha asiškega, našega svetega očeta Frančiška?

Veselimo se torej in hvalimo Boga, da je dal našemu ljubemu cesarju doživeti tako visoko starost, in prosimo Vsegamogočnega, da nam ga ohrani še dokaj let v krepkem zdravju in v boljši sreči, kaker jo je vžival do zdaj. Vsaj upanja poln

pogled v lepšo prihodnost cesarstva, ki ga ima zapustiti naposled svojemu nasledniku, naj se mu odpre na pozni večer njegovega življenja, pogled v prihodnost, ko bodo narodi, ki živijo pod njegovo kraljevsko palico, spoznali, da, če le hočejo, morejo v ljubezni živeti skupaj, vsi, mali in veliki, in pomagati eden drugemu h dobremu, namestu da bi se klali in ervali, kakor lačne svinje pri koritu.

Nekoliko upanja v tako boljšo prihodnost je morda v resnici zasvetilo Njegovemu veličanstvu, ko je zadnji kvaterni petek, 12. junija, gledal mnogoštevilne zastopnike svojih raznih ljudstev, ko so se mu klanjali v slavnostnem sprevodu. Več ali manj iz vseh kraljestev in dežel, ki so zastopane v dunajskem državnem zboru, so prihiteli namreč v cesarsko mesto ljudje, stari in mladi, moški in ženske, v svojih posebnih, lepih in znamenitih opravah, in vsi so bili polni ljubezni in navdušenja za svojega starega cesarja, kakor otroci enega očeta, ki tekmujejo mej sabo le, kateri mu napravi večje veselje. In ves Dunaj se je veselil ž njimi in tisoči tujcev, ki so prišli gledat od vseh krajev sveta. In nihče se ni pohujševal, nihče jezil, ko so naši Kranjci v nemškem mestu očitno in glasno peli svoje slovenske pesmi in drugi tudi svoje. Seveda ti ljudje niso šli tja izzivat ali psovat; kaj takega bi se po pravici povsod branili. Kar imajo drugod lepega, kar znajo znamenitega, pa pametni ljudje radi vidijo in slišijo, in koliker se bodo razna ljudstva naše velike domovine bolj spoznala mej sabo, toliko bolj se bodo spoštovala in cenila, toliko bolj bodo pravična eno drugemu. O, kako bi privoščili našemu cesarju, da bi videl tako zlato dobo, preden zatisne za ta svet svoje trudne oči!

Žal, da tega ne moremo upati, in žal zlasti, da so zadržki tudi tam, kjer bi jih ne pričakovali. Nasprotniki naše svete vere se bratijo in družijo brez ozira na jezik in narodnost v skupno vojsko proti nam; katoliški kristijani se pa delijo in prezirajo in spodrivajo drug drugega. Nemci se derže drugih Nemcev; od vseh se loči „plemenita latinska kri“; kaj pa mi vbogi „zadnji narod v Evropi“? Da ne bi katoliški Slovenec v resnici nič boljši bil od svojih narodnih in verskih nasprotnikov, ali veste, dragi tretjeredniki, kaj so se zmislili neki, žalibog da moramo reči, katoliški Slovenci? „Ne ostani nikomur nič dolžan; za eno zaušnico verni dve! Kar Kristus uči: „ljubite svoje

sovražnike, dobro delajte tem, ki vas žalijo in preganjajo“, to velja le za zasebno, ne za javno, politično življenje!“ —

Dragi tretjeredniki, kaj porečete na to? V javnem življenju torej nimajo veljati nauki našega zveličarja? Ti so le za sestre „Ofelije“ v samostanih!?

Slovenec katoliški, bodisi tretjerednik ali ne tretjerednik, vprašaj gospode politike n. pr. tako-le:

„Recimo, da moj politični nasprotnik zaušnico namestu meni dá mojemu bratu, in sicer tako krepko, da se moj brat tisti hip mertev zgrudi na tla. On mu potem ne more verniti dveh zaušnic, ki mu jih je dolžan; verniti mu jih moram jaz, ko njegov dedič, kajne? Jaz mu v resnici vernem eno, in sicer, kaker sem dolžan, enako krepko, tako da se moj politični nasprotnik zverne, kaker je dolg in širok, mertev kaker miš v pasti. On torej več ne potrebuje druge zaušnice, ki sem mu jo še dolžan. Komu naj jo dam, da nikomer nič dolžan ne ostanem?“

Morda porečete: „To je šala; saj vemo vsi, da se tako ne sme!“ — Dobro! ali ke bi veljal nauk o dveh ali treh zaušnicah, potem bi se moralo to smeti. Ker se pa to ne sme, se tudi ono ne sme, in je torej nauk, ki se zdaj širi mej naše verno ljudstvo, kriv, nekerščanski in, po pravici smemo reči naravnost, nečloveški.

Že stari pagani so namreč sè svojim človeškim razumom prišli do prepričanja, da se hudo ne sme s hudim povračati. Štiristo let pred Kristusom je modri Sokrat, po nedolžnem k smerti obsojen, dokazoval svojemu staremu prijatelju Kritonu, ki ga je prišel pregovarjat, naj se da skrivaj izpeljati iz ječe: „Nikaker torej se ne sme krivica delati“ — in Kriton je priterdil: „Gotovo da ne!“ — Sokrat: „Torej tudi, če je krivico terpel, človek ne sme krivice delati, kaker množica misli, ker se nikaker ne sme krivica delati“. — Kriton: „Videti je, da ne“. — Sokrat: „Kaj pa to? Hudo delati se sme, o Kriton, ali ne?“ — Kriton: „Gotovo se ne sme, o Sokrat“. — Sokrat: „Kaj pa nasproti hudo delati, ko je človek kaj hudega terpel, kaker množica pravi, ali je prav ali ni prav?“ — Kriton: „Nikakor ne“. — Sokrat: „Saj se namreč hudo delati ljudem nič ne loči od krivice delati“. — Kriton: „Prav praviš“. — So-

krat: „Torej niti nasproti krivico delati, niti hudo delati ljudem se ne sme, naj bi človek kar koli terpel od njih“. —

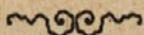
Tako modri možje mej starimi pagani! In mi, ki nam je rekel Bog: „Ljubite svoje neprijatele (političnih ni izuzel), dobro delajte tem, ki vas sovražijo in molite za svoje preganjavce in obrekovavce“ (Mat. 5, 44), mi naj zdaj, v začetku 20. stoletja po Kr., za eno politično zaušnico vračamo dve? Ali bomo potem boljši? In mislimo, da se bomo s tem rešili? Velika zmota bi bila eno ko drugo.

Gotovo! v sili se sme človek braniti očitne krivice, ali le, koliker je treba, da odverne napad. Mera in meja pravične brambe je v kerščanski morali natanko določena. Ali nima ta v politiki res nič govoriti? Meni se zdi, da, kedor bi to terdil, že ni več pravi kristijan. Če politiki radi pozabljajo na njo, mislim, da s tem še ni odstavljena. Pozabljajo na njo na lastno škodo in seveda tudi na škodo ljudstva, ki ga vodijo. Zato ni zastoj ime demagog dobilo svoj slabi pomen, in po praviči se terdi tudi, da politika kvari značaje in pohujšuje in divjači ljudstvo. Vsak dan se lahko prepričamo o resnici teh besed, in spet in spet se nam silijo v spomin modre besede starega pevca Homerja: „Nič dobrega ni mnogoknežje, eden bodi knez, eden kralj!“ —

Ali hčemu vam pravimo to, možje in mladeniči tretje-redniki? Pravimo vam zato, ker imate zdaj tudi vi nekaj govoriti v politiki. Odločiti res da ne morete dosti, ker vas je malo. Ali skerbite, da vas bo več in več, potem bo že tudi vaša beseda kaj veljala. In kakšna bodi vaša beseda v politiki? Ali sirova in sovražna, kreg in prepir, psovanje in obrekovanje nasprotnika? Ali zaušnice, pretepi in poboji? — Ne! — Vaša beseda bodi po naročilu sv. apostelja Pavla: „zdrava, nesvarljiva, da se bo ta, ki je na nasprotni strani, bal, ker ne bo imel nič hudega povedati o nas“. (Tit. 2, 8). S hudim se mi Slovenci ne bomo vbranihi hudega, premalo nas je! Naša edina rešitev je, da zmagamo hudo z dobrim „nikomer hudo za hudo vračajoč, temuč, če je lačen tvoj sovražnik, nasiti ga, če je žejen, napoji ga. Če boš namreč tako delal, boš goreče oglije deval na njegovo glavo“ (Rim. 12, 17. 20), to se pravi, bolela ga bo tvoja dobrot,

sramovati se bo začel svoje hudobe in, če ima še količkaj človeškega v sebi, se bo poboljšal. Če velja ta beseda sv. pisma o posameznem človeku, velja tudi o mnogih posameznih, o milijonih, o celih narodih, velja torej tudi v politiki.

Naš sklep je po vsem tem: Dober narod, plemenito ljudstvo naj bodo Slovenci. Če bi imeli biti slabi in sirovi, bolje, da jih ni! To, dragi tretjeredniki, bodi tudi vaše prepričanje in po njem se ravnajte povsod in vsaki čas! Bog z vami!

Cerkvene zapovedi.

P. S. Z.

Perva zapoved.

(Dalje).

Meseca junija so Slovencem splošno znani svetniki: sv. Anton Padovanski, sv. Vid, sv. Alojzij in sv. Janez Kerstnik.

Sv. Vid se šteje med štirinajstere pomočnike. Sporočilo pravi,*) da sta ga že v njegovih deških letih sv. Modest in sv. Krescencija v kat. veri podučila. Ko je prejel sv. kerst, je zbežal ž njima iz očetove hiše, pa cesar Dioklecijan ga je dal vjeti in zavoljo stanovitnosti v veri vreči v vrelo smolo. Ker mu ta ni škodovala, so ga vergli mej leve. Pa tudi levi so ga pustili v miru. Slednjič je bil vmorjen na tezavnici. Njegove svetinje so v raznih cerkvah. Izmej njih imajo eno roko v Pragi v prelepi cerkvi sv. Vida, ki je na Češkem najimenitniša. V tej cerkvi se hranijo tudi svetinje sv. Večeslava v dragoceni kapelici in v bližini velikega altarja je grob sv. Janeza Nepomuka, sè spominikom, ki je iz čistega srebra, 37. centov težak in do 210.000 goldinarjev vreden. Sv. Vid je zaščitnik proti ognju in

*) Gotovega se o sv. Vidu, kaker sploh o starih svetnikih prav malo ve. Tako tudi o sv. Valentinu, ki je bil zadnjič omenjen. Tu moramo popraviti, da tisti sv. Valentin, katerega god se obhaja in pri maši spominja 14. februarja, ni bil škof v Pasavi, temuč marternik v Rimu. V Pasavi obhajajo praznik škofa Valentina 7. januarja. Pri nas pa menda tudi tisti, ki imajo za patrona Valentina škofa, vender svoj god obhajajo 14. februarja.

tresku; sv. Janez Nep. pa pokrovitelj spovednikov, ker je raji umerl ko bi bil izdal spovedno tajnost.

Sv. Alojzij s priimkom Goncaga je bil rojen 1568 l. blizu Mantove; umerl je leta 1591. v Rimu ko gojenec jezuitskega reda 21. junija in ta dan se obhaja njegov god. Znan je po svoji angeljski čistosti; zato ga je papež Benedikt XIII. imenoval za pokrovitelja mladine, želeč naj ga v nedolžnosti posnema. Šestnedeljsko pobožnost njemu na čast katoliška mladina povsod rada opravlja.

Sv. Janez Kerstnik je bil sin Zaharijev in Elizabetin, posvečen že pred rojstvom. Do tridesetega leta je spokorno živel v puščavi; potem je pa očitno začel oznanjevati pokoro in pripravljati pot Zveličarju. Občudovanja vredna je njegova ostra spokornost, globoka ponižnost in serčna odločnost. Ko so bl. brata Egidija nekedaj vprašali, zakaj se je sv. Janez tako ostro pokoril, je ta odgovoril: „Zakaj devamo na sveže meso še sol? Zato, kajne, da je obvarujemo gnjilobe? Tako se tudi sv. Janez ni pokoril za storjene grehe, ampak zato, da se je mogel varovati greha in njegove gnjilobe“. Sv. pismo nam o njegovi pokori sporoča: „Janez pa je imel oblačilo iz kamelje dlake (oblačilo ubožnih ljudi), in usenjat pas okoli svojega ledja; njegova jed pa so bile kobilice in divji med“. Mat. 3, 4). Oblačil in hranil se je torej zelo ubožno, pri tem se pa tudi globoko poniževal. Zakaj, ko „je k njemu hodil Jeruzalem in vsa Judeja in vsa stran ob Jordanu“ (Mat. 3, 5), je on govoril: „Močnejši kaker jaz pride za menoj, kateremu nisem vreden priklonjen odvezati jermena njegovih črevljev“ (Mark. 1, 7). Serčnost in odločnost je pokazal sv. Janez posebno pred Herodom. Ker je ta živel v grešni zvezi s Herodijado, mu je Janez nevstrašno povedal resnico: „Ni ti je dovoljeno imeti“ (Mt. 14, 4). In za to svojo odločnost je moral iti v ječo, kjer ga je Herod dal obglaviti na ljubo svoji nepostavni ženi.

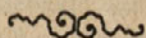
Najlepše spričevalo njegove svetosti je dal sv. Janezu Jezus sam z besedami: „Resnično vam povem, ni vstal veči mej rojenimi od žen, kaker Janez Kerstnik“ (Mt. 11, 11.). Častijo ga pa tudi verniki po celem svetu. Njegov rojstni dan 24. junija je bil nekedaj zapovedan praznik. Dan njegove smerti se obhaja 29. avgusta; po mnogih krajih so praznovali nekedaj tudi dan njegovega spočetja meseca septembra.

Naj bo sv. Janez našim možem vzor pokore in ponižnosti, ki je današnje dni možem posebno potrebna, pa tudi zgled serčnosti, da bodo odločno in brez strahu zastopali kerščanska načela ter se vselej in povsod držali nauka in zapovedi sv. katoliške cerkve.

Glavna napaka pri njih je prevelika poveršnost in mlačnost in nekod tudi nevednost v verskih rečeh. Proti tem slabostim se je treba bojevati brez nehanja.

Meseca julija je za nas kranjske Slovence in vse druge Slovene posebno imeniten peti dan, praznik sv. bratov Cirila in Metoda.

(Dalje prih.)

Zv. Davancač, župnik, 3. reda.*)

Bl. Lukeziju, prvemu tretjeredniku, je dal sv. Frančišek pravico v tretji red sprejemati še druge verne. On je sprejel potem mej drugimi tudi plemenitega in pobožnega mladeniča, Davancata (Davanzato) po imenu. Ta mladenič je potem še bolj natanko spolnjeval božje in cerkvene zapovedi ter se odločil za duhovniški stan. Ko je prejel zakrament mašniškega posvečenja, so mu izročili župnijo Sv. Lucije v Florenški škofiji na Toskanskem. Ker je dobro vedel, da bo moral natančen račun dati o sebi in sebi izročenih dušah, je živel, koliker je mogel, v samoti ter vestno in sè vso gorečnostjo je opravljal svojo službo. Brevir je molil kleče; svoje telo je zatajeval in krotil s postom, prikrajševanjem spanja, bičanjem in drugimi pokorili.

Vbogi so se mu zelo vsmilili. Svoje letne dohodke je tako obračal, da jim je koliker le mogoče pomagal. Večkrat je dan ob kruhu in vodi preživel, da je mogel lačne nasititi. Večkrat je spal na tleh, da je mogel popotnik na njegovi postelji spati. Tudi svojemu postrežniku je naročil, da naj da vsakemu potrebnemu. Pa čim več je dal vbozim in potrebnim, tem več blagoslova božjega je bilo v župnišču. Nekega dne ga poprosi neki siromak kozarec vina; župnik naroči postrežniku prinesiti

*) L' Aureola Serafica tom. 3.

kozarec vina. Postrežnik pravi na to, da že štiri mesece ni vina v kleti; župnik mu pa le vkaže: „Pojdi in stori, kar sem ti naročil“. — Postrežnik odverne: „Vbogam, vem pa že naprej, da je sod prazen“. Nato gre v klet in najde sod poln dobrega vina.

Neki praznik je prišlo več duhovnikov k Sv. Luciji; dobri župnik postreže gostom, koliker more, vina pa ni bilo v župnišču. Župnik pošlje postrežnika po vode, in ko to vodo gostje vlivajo v kozarce, se spreminja v najboljšo vino.

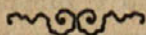
Ves začuden pove nekega dne postrežnik župniku, kako očitvidno Bog živež in drugo blagoslavlja; on mu pa mirno reče, da naj se nikaker ne čudi, saj je Kristus sam obljubil: „Dajte, in se vam bo dalo“.

Ko je dosegel Davancat visoko starost 95 let, je čutil, da bo kmalu vmerl, pokliče torej svojega postrežnika in župljane ter jim spregovori svoje zadnje opominjevanje: „V tej solzni dolini, pravi, smo ptujci in popotniki; ker pa ne vemo, kedaj bo konec našega potovanja, moramo biti vedno pripravljeni, da ne zgubimo svojega cilja. Kar zadeva mene, grešnika, vem, da me kliče večni sodnik na svojo sodbo in zato se obračam do vaše ljubezni in vašega vsmiljenja ter vas ponižno prosim, prosite Gospoda za me“. Na to jih blagoslovi, proti nebu pogleda in z besedami: „Gospod, v tvoje roke izročim svojo dušo“ mirno v Gospodu zaspi 7. julija leta 1295., ko je bil skoraj 60 let župnik. Pokopali so ga v župnijski cerkvi sv. Lucije.

Ko so leta 1787. to župnijo združili z bližnjo župnijo sv. Jerneja, so prenesli njegove svete ostanke v cerkev sv. Jerneja, kjer vsako leto obhajajo njegov praznik 7. julija; vsako tretje leto pa slovesno opravljajo tridnevenco njemu v čast.

Po zgledu zv. Davancata, svojega duhovnega sobrata, bodi vsmiljen z vbogimi. Ako premoreš, dajaj miloščinjo; ako imaš dosti, daj dosti; ako imaš malo, daj, kar moreš; ako si pa sam vbog, daj vsaj lepo besedo; zakaj Bog ne plačuje samo dobrih del, temveč tudi dobre želje.

P. A. F.

Nauk o čednosti čistosti.

P. M. Š.

VII. Poglavje.

Obljuba sv. čistosti.

Obljuba je sploh prostovoljno in premišljeno obečanje, storjeno Bogu. Človek prevzame z obljubo neko dolžnost proti Bogu. Ali to, kar se obljubi, mora biti v sebi dobro in Bogu vgodno in od strani tistega, kateri obljubi, namenjeno v slavo in česčenje božje.

Vsled obečanje, katero stori človek Bogu, in dolžnosti, kateri se podverže in vsled namena častiti Boga, je obljuba pravo delo bogočastja in zavoljo tega sveto in čednostno delo. Ali ker človeka stane truda, da ga izverši, zato je obljuba prava duhovna žertva ali daritev, ugodna Bogu in pred njim zaslužna.

Iz tega se sklepa, da dobro delo, ako je storjeno iz obljube, postane izverstniše, svetejše in pred Bogom zaslužniše, kaker ke bi bilo storjeno samo iz dobre volje in brez obljube, ker je združeno z neko posebno čednostjo bogočastja, to je, ravno z obljubo; in z izpolnjevanjem obljubljenega dela izveršuje človek ob enem dvakrat dobro delo in obakrat zaslužno.

Obljuba je še iz druge strani koristna in zveličavna. Ker človeku ni več dovoljeno oporeči se ali besede ne držati in ne dati Bogu, kar mu je obljubil, mu je že sama obljuba vedn spomin, naj izpolnjuje svojo dolžnost proti Bogu; in to ni več kaj majhinega, ako se vzame v obzir, kako nestalna in počasna do dobrega je človeška volja. Ali je nekaj, kar je še več ko to. Ker je obljuba izverstno delo službe Božje, zasluži človek ž njo posebno milost Božjo, ketera mu uterjuje voljo v dobrem sklepu, daje mu pogum in pomoč, da more laglje izveršiti, kar je obljubil.

Vse to velja tudi posebno za obljubo, s katero človek obeča Bogu, da hoče živeti v najpopolniši čistosti, naj bo to že za vedno ali samo začasno. — Da je vsa izverstnost in krasota obljube čistosti samo v dosmertni obljubi, je samo ob sebi očitno.

Koliker je angeljska čednost sv. devištva lepša in svetejša kakor druge npravne čednosti, toliko je tudi obljuba, s katero se Bogu posvečuje, izverstniša, kakor druge obljube, in spada mej dela najizverstnišega bogočastja; mej tem ko dobiva po njem nov sjaj, novo lepoto, in postane vgodniša Bogu. Z obljubo se izkazuje Jezusu večja ljubezen, ker oseba, ki živi v čistosti in je z obljubo to čednost posvetila, ta oseba je naredila Jezusa za pravega svojega gospodarja; mej tem ko druga oseba, naj živi v prav tako popolni čistosti kakor ona prva, ako se ni z obljubo na njo navezala, ostane gospodinja svoje čistosti, ter se ji lahko odreče, ke bi hotela stopiti v zakonski stan. — Ker se pa z obljubo iskazuje Jezusu večja ljubezen, in ker se ž njo zveže popolniša skrivnostna poroka, ni dvojiti, da ljubi Jezus dušo, ketera mu obljubi svojo čistost, kakor svojo posebno zaročnico, mnogo bolj ko druge. In tudi to se ne sme pozabiti, da kakor se z izverševanjem vsake obljube Bog časti, tako se z izverševanjem sv. čistosti Bog časti neprestano, ker nikedar ne prestane to, kar se mu je obljubilo; in tako se Bogu darujete dve dobri deli — obljuba in čistost. Na ta način se vzdiguje angeljska čednost neprestano in brez konca sama od sebe k Bogu, kakor prijetno dišeči balzam ali kadilo. — In zares, oseba, ketera je svojo čistost obljubila in ketera pazi, da jo ohrani neomadeževano, lahko reče sè zaročnico v „Visoki pèsmi“: „Jaz spim, ali serce moje čuje“. (5, 2).

Največa čast in slavna krona obljube devištva je v tem, da je najprva na svetu mej vsemi Adamovimi otroci presveta bogorodnica Devica Marija, Bogu z obljubo posvetila svoje devištvo. Da, ona je najprva to storila; ker ne Elija, ne Elizej, ne Jeremija, ne Janez Kerstnik, niso z obljubo posvetili svoje angeljske čednosti, čeravno so jo do smerti častno varovali. To treba reči tudi o judovskih „Esencih in Terapeutih“, o kterih je bilo govorjenje v drugem poglavju, čeravno so živeli v čistosti in devištvu. Gotovo treba ravno to reči o onih, kteri so živeli mej poganskimi narodi in so varovali čistost in devištvo. Ali da je Devica Marija storila obljubo vednega devištva, o tem ne dvoji noben pravi kristijan. Kaj bi drugače mogle pomeniti njene besede: „Kako naj se to zgodi, ker moža ne poznam?“ Vsaka poštena dekle lahko reče: jaz ne poznam moža; ali nobena se ne bi mogla čuditi, ako bi se ji reklo, da

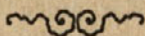
bo došel čas, ko bo rodila sinu; tudi ne bi mogla vprašati, kako se more to zgoditi, ako se ni za trdno odločila, da neče nikedar poznati moža. Marija pa se čudi nad tem, kar ji je angelj rekel, in vpraša, kako more to biti, ker ona ne pozna moža. Gotovo je bila trdno sklenila, da hoče ostati devica do smerti; in njene besede: „Ker moža ne poznam“ pomenijo to kaker bi bila rekla: „ker nečem nikedar moža poznati“. Ali ker je bilo vsako njeno delo ne samo krepostno in sveto, temuč najsvetejše in najkrepostniše od vseh, ketere je do sedaj ketrikoli človek storiti ali zamisliti mogel, zavoljo tega je nesumljivo, da je ona devištvo z obljubo poterdila; in tako ga je storila plemenitiše, svetejše, krepostniše in Bogu ugodniše.

Sveti očetje in cerkveni učitelji hvalijo z največim ognjem devištvo in popolno čistost, katero se z obljubo poterdí, in s pobožnim spoštovanjem govorijo o osebah, ketere so jo na ta način Bogu posvetile.

Neki starinski pisavec, mej spisi sv. Ignacija, pravi: „Spoustujte tiste, ki ostanejo v devištvu, kaker Jezusove svečenice; in vdove, ki se vzderžijo v čistosti, častite, kaker aljtar Božji. Sv. Jeronim pa piše Marceli: „Mej lepoticjem svete cerkve je društvo redovnikov in devic zares najdragoceniši dragi kamen“. Isti sveti oče, in ž njim drugi enodušno učijo, da se osebe, ki obljubijo Bogu čistost, poročijo z Jezusom, in da jih on, kot svoje zaročnice bolj ljubi, kaker koga drugega; in ravno zavoljo tega, ker so one najplemenitiši del svete cerkve in njih dostojanstvo presega vse, kar bi se moglo z besedo izreči. Zato je opominjal ob svojem času Tertulijan take osebe, naj skerbno pazijo, da jim bo življenje odgovarjalo tako velikemu dostojanstvu: „Devica“, piše on, „poročila si se z Jezusom Kristusom; njemu si predala svoje telo; njemu si poverila svojo zrelost. Živi torej tako, kaker bo ugodno Jezusu Kristusu, tvojemu zaročniku“.

Vse to je treba razumeti ne samo o devicah, ki živijo v samostanih, ampak tudi o vseh drugih, ki živijo na svojem domu, in so Jezusu obljubile svoje devištvo; ker angeljska čednost, naj se nahaja kjerkoli, je enake vrednosti pred Bogom. V prvih časih kerščanstva, in to vsa tri perva stoletja, celo ni bilo samostanov, ne moških ne ženskih. Ko so torej sv. Pavel in stariši cerkveni očetje hvalili in svetovali devištvo, so

imeli v mislih devištvo, katero so držali kristijani v svojih hišah. Tako, kedar sta Tertulijan († okolo 240) in Ciprijan govorila o poroki devic z Jezusom, nista mislila na druge, ko na device, ki so bile vsaka na svojem domu.

Papež Pij X.

P. B. M.

V. Škof v Mantovi.

V septembru l. 1884 se je razvedelo, da je mantovski škof Berengo imenovan za nadškofa v Vidmu, Sarto pa za njegovega naslednika v Mantovi.

„Bilo je pričakovati“, je pisal tedaj neki beneški časopis. Sarto pa se je sperva resno branil; izgovarjal se je, da se ne čuti kos težkemu bremenu, ki čaka novega višjega pastirja v Mantovi. Ko so pa zastonj bili vsi izgovori, zastonj vse prošnje, se je naposled vklonil božji previdnosti. Dne 16. novembra (1884) mu je kardinalj Parokki, mantovečan po rojstvu in tedaj Sartov prijatelj, v Rimu v cerkvi sv. Apollinarija v navzočnosti nadškofov Rote in Berenga, prej mantovskih škofov, podelil škofovsko posvečenje. Škofijo pa je prevzel še le 18. aprila l. 1885.

Mantovska škofija, obsegajoča okoli 250 tisoč duš, je tedaj bila zanemarjena. Kriva pa je bila tega cerkvi sovražna vlada, ki je duhovščino spravila ob ves vpliv in vse spoštovanje, samostane zaterla, pobožne vstanove vgrabila in prejšnjemu škofu preprečevala vsakeršno delo.

K sprejemu novega škofa se je zbralo v Mantovi na tisoče ljudi; nekateri so prišli celo iz hudobnega namena. Komaj pa je Sarto stopil iz vlaka, ki ga je pripeljal, je sè svojim nastopom očaral vse. Slišati je bilo le navdušene klice v pozdrav. S poljudnostjo in prijaznostjo, vestnostjo in pravičnostjo, dobrotljivostjo in radodarnostjo si je pozneje pridobival bolj in bolj serca duhovnih ovčic svoje škofije.

Pri delu, da bi se žalostne razmere v škofiji polagoma izboljšale, je bilo škofu pred vsem semenišče pri sercu.

Da za to pridobi potrebnega denarja, je izdal koj prvo leto pastirski list, kjer povdarja pomen tega zavoda za škofijo in prosi duhovnike in vse verne podpore. „Ne vstrašite se — piše mej drugim —, ker ne terjam od vas nemogočega; ampak samo to, kar imate: serce in ljubezen. Vem, da imate malo denarja; pa vem, da vas je mnogo. Mnogo zern naredi kup, mnogo kapljic dež in mnogo not sladko harmonijo. . . Združite se torej, in storite kaj za vaše semenišče“. — Duhovnike še posebej opominja: „Imejte vedno v spominu kraj, kjer ste bili vzgojeni, in mnogi tudi zastonj vzrejeni“. Sklepa pa tako-le:

„Ljubite semenišče in potem vam bo želja škofova povelje, želja namreč, da ob času žetve napravite berunjo žita in turšice, katero potem pripeljite v škofijo. Ne izgovarjajte se z nepremagljivimi težavami; nič ni nemogoče temu, ki hoče in ljubi.

Ljubite semenišče; in spolnjene bodo škofove želje, da boste ob štirih večih praznikih, kaker so velikanoč, božič, vnebohod, vsisvetniki, opomnili ljudstvo ter napravili v cerkvi darovanje, katero bote potem poslali v škofijo.

Ljubite semenišče; in vsak župnik bo imel vedno pri rokah knjižico, kamer bo zapisoval darove, ki so mu jih prinesli župljani ob porokah, kerstih. . . .

Ljubite semenišče; in vsak duhovnik si bo štel v ponos govoriti premožnim, naj pri svojih miloščinah ne pozabijo tega zavoda, za mantovsko škofijo tolikanj potrebnega“. . .

Da bi sam osebno spoznal gojence, slišal njih želje, videl njih napredovanje, opazoval njih nagnjenja, je obiskaval pogostoma semenišče. Prihajal je k izpitom, popravljal in spodbujal, hvalil in grajal. —

Perva leta Sartovega škofovanja je bilo nekaj cerkev brez duhovnika. Kaj pa je ljudstvo brez duhovnika? Ali ni kaker čreda brez pastirja? „Tu treba pomagati“, je večkrat rekel. In semtertje je v tak kraj, ali kjer je dušni pastir zbolel, sam se odpravil v nedeljo ali praznik, ter je tam sedel v spovednico, maševal in pridigoval, kaker navaden župnik. Še le po njegovem odhodu se je zvedelo, kedo je bil duhovnik, ki je bil prišel v pomoč.

Pri obiskovanjih škofije ni iskal sijajnega sprejema; hotel je župnije le temeljito spoznati. Terjal je od župnikov odkritoserčnost. In ne le duhovniki, tudi posvetni možje so po cerkve-

nih opraviilih mogli priti in odkriti škofu resnico; na pisma brez podpisa pa se nikoli ni oziral.

O nekem župniku je slišal, da prihaja v cerkev in spovednico prepozno. Neki praznik pride v tisti kraj ob rani uri in sede — v prazno spovednico.

Kako visoko je kot kapelan in župnik cenil verski poduk, je bilo že povedano. Kot škof pa je po prvem obiskovanju škofije pisal: „Verski poduk sem na mojem prvem škofovskem obiskovanju v vseh župah priporočal, in to bo pred vsem drugim prvo, na kar bom gledal pri drugem obiskovanju“.

L. 1888 je duhovščino sklical k sinodi. In koliko dela je bilo, preden je mogla biti sklicana!

Kako strogo je gledal na dostojnost duhovniško, priča, da je l. 1893 svojim duhovnikom prepovedal, voziti se na kolesu (ali velocipedu). „Ker je videti — tako je pisal — da se hočejo poprijeti te novosti tudi duhovniki, zapovem duhovnikom svoje škofije brezizjemno zderžati se tega... Po mojem prepričanju ni ničesar, kar bi moglo duhovniški časti bolj škodovati, kaker videti duhovnika sedečega verh takega stroja... Mariskedo se bo izgovarjal, da pridobi na času. Vse lepo, ali odnehati morajo vsi oziri, keder gre za čast in vzvišenost, ki bodi duhovniku lastna“.

Ko je obhajal stoletne slovesnosti sv. Anzeljma in sv. Alojzija so semeniščniki zbudili s krasnim petjem občno sterjenje ter občudovanje. To je bil sad škofovega prizadevanja in truda. Saj ni le priporočal, ampak tudi sam je učil v semenišču cerkveno petje; celo note je pisal gojencem. —

Papež Leon XIII. je z dopadenjem zasledoval delovanje mantovskega škofa, ki je natančno deržal obljubo, dano vernim v prvem svojem pastirskem listu: „V korist vaših duš se skerbi, bedenja in dela ne bom ogibal, in nič mi ne bo bolj pri sercu, kaker vaš blager“.

O škofovi dobrotljivosti je bilo slišati skoraj vsaki dan kaj novega. Skoraj vedno je bilo videti po stopnjicah njegove palače vbožce in terpine vsake verste. Sestre, ki z njegovo radodarnostjo niso mogle vselej zadovoljne biti, je kratko pomiril: „Dio provvederà — Bog bo preskerbel“. —

H koncu še edno čertico.

Škof Sarto je delj časa prijateljsko občeval z mantovskim gimnazijskim ravnateljem. Ali mož se je odpovedal veri in škof je pretergal prijateljsko razmerje. Ko je pa ravnatelj nevarno zbolel, je škof poslal vprašat, ali bi mu bilo ljubo, da ga obišče ko prijatelj? Kaker hitro je dobil dovoljen odgovor, gre k njemu, se čez eno uro pri njem pomudi, ga spreoberne in nato sam obhaja. Ginjena sta se ločila. Čez nekaj dni je ravnatelj vmerl z Bogom spravljen. — Sličnih slučajev bi lahko povedali še več, saj je Sarto kot škof, in pozneje tudi kot patrijarh, imel prav navado spreobračati terdovratne grešnike na smertni postelji.

VI. Patrijarh v Benetkah *)

Vedno višje! Zadnji dan leta 1891 je bil zadnji tudi za beneškega patrijarha Agostinija. Naslednika primeroma dolgo časa ni dobil. Najprej že papež ni imenoval precej novega patrijarha. Ko je bil imenovan 15. jun. 1893, pa mu je preselitev v Benetke za celo leto ovirala italijanska vlada, ki je sebi pri lastovala volitev beneških patrijarhov. Naposled, ker papež le ni odstopil od svojega sklepa, se je vlada venderle vdala priznavši imenovanega „z ozirom na osebo“. Ta oseba pa ni bila nihče drugi, kaker Sarto, škof mantovski.

*) Škofje nekaterih jako starih cerkev, vstanovljenih kaker se sporoča, po sv. Petru, samem ali posredno, so se imenovali patrijarhi ali očaki.

Najstariši patrijarhati so: Rim, Aleksandrija, Antiohija; poznejša: Jeruzalem, Carigrad.

Patrijarhi so imeli nekatere pravice, ki jih navadni škofje niso imeli, kaker n. pr. nastavljati v svoji škofiji škofove, dajati postave, sprejemati pritožbe škofov.

Razen naštetih patrijarhov so še sledeči manjši (patrijarhae minores): škof akvilejski in grádeški, patrijarh Zapadne Indije (Veliki kapelan španskega kralja) in patrijarh lizbonski.

Kaj pa beneški patrijarhat? Stara oglejska cerkev se je v 6. stoletju razdelila v dve v oglejsko in grádeško. Tako sta nastala dva patrijarhata, ktera so sčasoma papeži tudi priznali in sta imela pod seboj skupno 20 škofij. V kaki veljavi da so bili grádeški in oglejski patrijarhi, vidí se iz tega, da so imeli v cerkvenih zborih neposredno mesto za papežem.

1451 je z dovoljenjem papeža Nikolaja V. prenehal patrijarhat v Grádežu in bil pre stavljen v Benetke, kjer so grádeški patrijarhi že od srede 12. stoletja (od 1180) prebivali, in odslej so se imenovali beneški patrijarhi. (Oglejski patrijarhat je prenehal l. 1751, ko ste bili vstanovljeni nadškofiji videmska in goriška).

Ker so beneški patrijarhi vedno bili obenem kardinalji, je papež Sarta v posebno odlikovanje še kot mantovskega škofa, nekaj dni preden ga je imenoval za patrijarha, izvolil za kardinalja; s tem je hotel pokazati, kako visoko ga čisla, in da velja kardinaljska čast bolj osebi Sartovi, kaker pa prihodnjemu patrijarhu.

Ginljivo je brati, kako je novi kardinalj svoji ljubi materi napravil to posebno veselje, da jo je vzel seboj, ko je šel v Rim po kardinaljski klobuk. Predstavil jo je tudi papežu Leonu XIII., ki jo je ljubeznivo sprejel ter ji čestital k redki sreči, da vidi sinu ko kardinalja. Dne 12. junija 1893 je v resnici videla svojega Jožefa v škerlatu. To je bilo tudi zadnje njeno veselje. Oktobra meseca jo je dobri sin, kaker je imel navado storiti vsaj enkrat vsako leto, še obiskal v svojem rojstnem kraju, 2. februarja 1894 je vmerla.

Slovesni vhod v Benetke je imel novi patrijarh 24. novembra 1894. Benečani so mu priredili že na kolodvoru lep sprejem. V karmelitovski cerkvi, ki je najbliže kolodvora, je izročil pred tabernakelnom presvetemu Sercu Jezusdvemu sebe in svojo novo škofijo. Stopivši nato v slavnostno gondolo je v lepem sprevodu dospel v palačo patrijarhov, kjer se mu je berž poklonila svetovna in duhovna gospoda. Zunaj pred palačo pa se je terlo ljudstva, glava pri glavi. Navdušenje te živahne množice je priklopelo do verhunca, ko se je prikazal patrijarh na balkonu ter se ljudstvu molče zahvalil za nepričakovano lep sprejem, naredivši z obema rokama znamenje poljuba.

* * *

Novega patrijarha je čakalo dela mnogo, mnogo. Ne le v visokih verstah, ampak tudi mej priprostim benečani je vladala glede vere brezbriznost; mladina je rastle brez verskega poduka v šoli; javno življenje je bilo veri odtujeno, da, prav Benetke so bile skrivališče nje najhujših nasprotnikov, ki so neprestano ščuvali in rovali proti cerkvi in duhovnikom. Verhutega socijalno vprašanje!

Patrijarh je pri svojem delovanju pred očmi imel le blager sebi izročениh, zlasti zveličanje njih duš. Kar je torej pisal, govoril in storil, ni storil, da bi ga občudovali, ampak da bi k pravemu ravnanju spodbodel ter pregovoril; samo na to je

meril, za vse drugo se ni menil. Samo s tega stališča je njegovo delovanje presojevali. Ni pa bilo katoliškega podjetja, ki bi ga patrijarh ne bi bil vzel pod svoje pokroviteljstvo, in ki ga ne bi bil podpiral s svojo veljavo, s svetom in, ako je bila potreba, tudi gmotno.

Kaker v Mantovi je tudi v Benetkah glavno skerb posvetil semenišču. Sam se je razglasil za vodjo, ko ni našel moza sposobnega za to tolikanj važno službo. Z besedo in s zgle-dom je navduševal duhovnike za vzvišeni njih poklic. En dan v mesecu jih je zbiral v semenišču ter ž njimi opravljal duhovne vaje (rekolekcije). Skliceval je škofijske konferencije (pervikrat že l. 1895). L. 1897 je priredil evharistični shod, leta 1898 škofijsko sinodo,

Prepričan, da „koger mladina, tega je prihodnjost“, je vso pozornost obrnil na mladi zarod. Mnogo društev, ki bi naj služile časnemu in večnemu blagru mladine obojega spola, je poklical v življenje. „Kolika nevednost, kolika sprijenost“, tožil je patrijarh. „Mnogi“, to so zopet njegove besede, „poznajo Boga, njegovo sv. Mater in verske skrivnosti le iz kletev, ki jih slišijo od drugih, ali sami izgovarjajo. Nič ne vedo ti nesrečni o krepostih, ketere dušo in telo rešijo; iščejo tedaj zadovoljenje le v vživanju in v grehu“. Da bi se nadomestilo, kar država in družina zanemari glede verskega poduka, je priporočal „večerne šole“. In njegove besede so padle na rodovitna tla. Več takih zasebnih šolj se je ustanovilo. V „čirkolo kattoliko di san Feliče“ n. pr. je prihajalo vsaki petek po 200 mladeničev h kerščanskemu nauku.

V versko spodbudo ljudstva se je patrijarh pri slovesnostih obdajal s vsem sijajem svojega visokega dostojanstva. Povzdignil je častitljivost in zunanji blesek službe božje, da je bila v tem oziru prva za sv. Petrom v Rimu cerkev sv. Marka v Benetkah. V slavnem Peroziju je Sarto našel moza, ki je vodil cerkveno glasbo po njegovih načelih. Dasi je pa visoko čislal tega vmetnika, vender ni dovolil, da bi se prirejali njegovi oratoriji v cerkvi. Zdelo se mu je, da bi s tem svetost hiše božje terpela. V Benetkah so izvajali znane oratorije v gledališču „Feniče“. Tja je prišel s kanoniki in z mnogo duhovniki tudi patrijarh, ki prej nikoli ni prestopil praga gledališča.

Da bi Benetke zopet pokatoličil, si je prizadeval patrijarh

zediniti vse zmerne politične stranke v „ligo“. Po nji naj bi pri volitvah prišli v mestni in okrajni svet možje, ki sami božje in cerkvene zapovedi spolnujejo in bi potem pomogli do zmage verskemu prepričanju tudi v javnem življenju,

Omembe vredne so besede, ki jih je spregovoril patrijarh Sarto 1. 1897 o priliki svetotelesnega (evharističnega) shoda v Benetkah gruči francoskih vdeležencev, ki so mu k temu shodu čestitali. Rekel je, da je njegov cilj, priboriti v presvetem Rešnjem Telesu resnično pričujočemu Bogu tisto mesto v kerščanski družbi, ki mu pristaja in so mu je verna stoletja priznavala. „Kristus je Bog“, tako je nadaljeval, „in to je treba času, v katerem živimo, v spomin poklicati. On je kralj ne le posameznih in družin, ampak tudi družeb, ljudstev in narodov, in ko tak mora vladati. H temu se je treba verniti. Jaz si bom po svoje prizadeval in poskušal sè vsemi pripomočki, naj stane, kar hoče, kraljestvo Kristusovo povzdigniti“.

Neki nemški romar je slišal na binkoštno nedeljo 1. 1902 kardinalja Sarto pridigovati. „Dolu iz visocega zvonika, takrat še nepoškodovanega“, — tako piše ta romar — „so peli praznično zvonovi in Markov terg se je lesketal od sonca v tisočrobarevni luči, ko me sprejme ladja bazilike. Pri velikem altarju se je pela pontifikaljna maša. Potem je melodični, polni, bariton-glas zadonel z leče: patrijarh Sarto je stal tam, prikazen polna visokosti, milobe in dobroto.“

Pridiga njegova je obravnavala boj mej duhom časa in mej duhom Kristusovim. Priprosta, vender zgovorna, stvarna in vender vžnesena — pravi odmev ter odsvit plemenite osebnosti govornikove — je napravila ta pridiga velik vtisek. Ako gibčni italijan, in celo benečan, stoji mirno, ko steber, kaker pri tisti pridigi, potem je to velik duh, ki nanj vpliva“. Ko je tisti romar o ti pridigi v Milanu pripovedoval, se mu je neznan gospod približal in poterdil njegovo pripovedovanje: „Tudi jaz sem bil pričujoč“ je dejal, „tudi jaz sem tisto pridigo slišal — in vse svoje življenje je ne bom pozabil“.

Patrijarh je poznal dobro veliki vpliv tiska na javno življenje; navado je imel reči: „Za dober tisek bi dal vse, moj škerlat, perstan in persni križ; tudi gondolo, podarjeno mi od mojih benečanov, bi rad pogrešal, ako bi mogel s tem zagotoviti kakemu katoliškemu listu obstanek“.

Vneto se je baval patrijarh tudi sè socijalnim vprašanjem. Gospodarsko blagostanje ljudstva mu je bilo pri sercu. Sporočal se, da je ob neki priliki posredoval mej tobačno tovarno in nje stavkujočimi delavci. Zlasti delavce je imel pred očmi, ko je priporočal hranilnice; in pri sv. Marku jo je tudi sam vstanovil. Pa tudi druga dobrodelna društva je priporočal in podpiral.

Da bi tem več miloščine mogel deliti potrebnim, je omejil svoje stroške na najpotrebniše. Ali radodarnost je vedno presegala njegove moči.

„Sramujem se“ — pisal je nekega dne nekemu župniku, ki ga je prosil pomoči za neko dobro delo, ki ga je bil pričel — „poslati vam to siromaščino, ali moram vam povedati, da nikaker ne morem več storiti, zakaj, če sem bil v Mantovi vedno vbog, tukaj sem postal naravnost berač. Sprejmite torej to malo s takim srcem, s kakeršnim vam pošljem in pomilujte me“.

Da je bil res vbog, je očitno iz tega, da si je moral na posodo vzeti nekoliko sto lir, ko je šel h konklavu volit papeža,

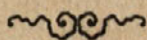
„Grižljeje mi zastaja v gerlu“, je rekel nekega dne pri borenem obedu, „ako se spomnim nesrečne družine J...; ke bi ji denes ne bil nekaj poslal, bi bila pač od lakote vmirala; ker že včeraj ni imela niti kruha. Žal, takih sramežljivih vbogih je mnogo; nočejo prositi in so torej nesrečniši, kaker očitni berači“.

Nikoli se ni poslovil od vbožnega bolnika, da mu ne bi bil pustil miloščine.

Za „božič vbozih otrok“ („Natale dei bambini poveri“) je vselej prepustil prostorno svojo dvorano in sam se je vdeležil razdelitve darov. Mislil si je: Ti vbogi otroci, bodo enkrat očetje, delavci, in pri spominu na ta dan, jim vender ostane kako dobro čustvo.

Keder je šel peš skozi ozke beneške ulice, se je vedno gnetlo okrog patrijarha mnogo otrok. Saj je imel zmirom polno pest čentezimov in pa tudi bombonov v žepu; ubogim je delil čentezime, bolje oblečenim pa bombone in — stara skušnja — po otrocih si je naklonil serca starišev. Pogostoma so se mu približali tudi odrasčeni, in bil je „il buon kardinale“ — dobri kardinalj, zmiraj pripravljen poslušati in vprašati in svetovati, če so mu siromaki tožili o slabih časih in domačih nadlogah.

Tudi kot škof in patrijarh se Pij X. ni sramoval nikoli svojega nizkega rodu in nikoli ni podal sorodnikom sredstev, ki bi jih čez njih stan povzdignila, in ni terpel, da bi bile sestre, ki jih je imel pri sebi, popustile svojo prejšnjo navadno nošo. Še rute niso kupile, da ne bi bile rekle: „Bomo Jožefu pokazale, mu je li všeč“, in patrijarh je odločil. Kaker se nosijo ženske iz beneškega ljudstva, tako oblečene so hodile tudi patrijarhove sestre na terg kupovat. Pretežko jim pa ni bilo treba s terga nositi; juha, govedina, prikuha in sadje — to je bil navadni obed patrijarhov. Tudi njegovo stanovanje v palači je bilo oskerbljeno le s čudovito priprostim pohištvom.

Življenje blaženega Egidija Asiškega.

P. A. M.

X. Poglavje.

Napredek do viška gledanja božjih reči.

Naše življenje je v nebesih. Te lepe besede sv. aposteljna Pavla veljajo v prav posebnem pomenu o blaženem bratu Egidiju; zakaj Bog ga je vodil do prav visoke stopnje premišljevanega življenja. Sv. Bonaventura pravi: „Mnogo let je on preživel v vednem premišljevanju in je bil, kaker sem večkrat z lastnimi očmi videl, zamaknjen, tako, da je mej ljudmi živel bolj angeljsko kot človeško življenje“.

To gledanje in premišljevanje pa obstoji v tem, da se duša povzdigne k Bogu; razum se ozira na neskončno veličastvo božje, volja pa zbuja goreča čustva. To je navadno ali pridobljeno, ako se giblje v mejah navadnega reda milosti, se pridobi z lastnim delovanjem in deluje na navadni način s svojimi dušnimi zmožnostmi. Nenavadno ali vlito gledanje pa zahteva večji vpliv božje milosti, se z lastnimi močmi ne more pridobiti in presega človeške moči. To ima več stopenj. Pogostokrat je to gledanje združeno s zamaknjenjem in ekstazo. Zamaknjenje in ekstaza je delavnost sv. Duha, kateri dušo povzdigne do

čeznatornih reči; tedaj človek sè svojimi čuti nič ne deluje. Navadno se pravi zamaknjenje in ekstaza v enem in istem pomenu; vender je tudi tukaj nekaj razloček. Ekstaza namreč na neki sladak način dušo odterga od čutov, zamaknjenje pa jo tako rekoč sè silo gori povzdigne.

Blaženi Egidij je tako pogosto dobival te darove božje, da so mu mnogi pisatelji pridejali ime ekstatični. S tremi dogodki se je pričelo njegovo čudovito življenje. Bilo je leta 1215, ko je Egidij prebival v malem samostanu v Fabrijanu; tukaj je prišla čezenj roka božja. Mej molitvijo je bil s tako čudovito tolažbo napolnjen, da se mu je zdelo, kaker bi hotel Bog izpeljati njegovo dušo iz telesa in ji dovolil odkrito pogledati v skrivnosti božje. Blaženi je zapazil, kako njegovo telo tako rekoč vmira. Najprej mu je izginilo življenje iz nog, potem iz drugih delov, dokler ni bila duša rešena telesnih vezi.

Ko je tako njegova duša po dopadajenju svojega stvarnika, kaker se je zdelo, vbežala telesu, se je razveseljevala nad veliko lepoto, s katero jo je okitil sv. Duh. Na to je bila ta sveta duša povzdignjena do gledanja božjih skrivnosti, katerih pa blaženi nikedar ni hotel razodeti. Rekel je: „Blager človeku, kateri zna ohraniti skrivnosti božje; zakaj nič ni skritega, kar ne bo razodeto, kaker in keder Gospodu dopade“. Pristavil je: „Bojim se namreč sam za se. Ako imajo biti razodete one skrivnostne reči, hočem raje, da se to zgodi po kom drugem, kaker pa po meni“.

K temu dogodku moramo pripomniti, da duša služabnika božjega ni bila ločena od telesa tako, kaker se to zgodi pri smerti; le telesni čuti niso mogli več na navadni način vplivati na dušo.

Kaker hudobni duh z božjim dopuščanjem ravno pobožnega človeka posebno napada, tako je napadal tudi Egidija po tem dogodku. Ko je nekega dne blaženi brat hotel iti v celico molit, se mu prikaže hudobni duh v tako strašni podobi, da je Egidij zgubil glas in padel na tla. Goreče je klical Boga na pomoč in grozna podoba je zginila.

Čez nekaj dni je Egidij vprašal sv. Frančiška: „Oče, ali je kaj tako strašnega, da bi človek ne mogel prestati tako dolgo, kaker se en očenaš izmoli?“ Svetnik je odgovoril: „Hudobni duh je tako strašan, da bi ga nihče ne mogel tako dolgo gle-

dati. Brez božje pomoči bi moral vmreti“. Egidij prepričan od lastne skušnje, je verjel besedam sv. očeta.

Pa še večje milosti je hotel Bog izkazati ponižnemu redovniku. Leta 1226 je šel Egidij sè svojim tovarišem v samostan v Četoni v Toskani, mej potjo je obiskal brate v Čibotolah. Naslednjo noč je videl nekega vojskovodjo, ki je bil ž njim zelo prijazen. Ta prikazen, je rekel Egidij, je bilo znamenje prihodnjih milosti in zamaknjenja.

V resnici se mu je, ko se je v Četoni postil, prikazal v spanju sv. Frančišek. Egidij mu reče: „Oče, rad bi s teboj govoril“. Svetnik pa odgovori: „Ako hočeš z menoj govoriti, skerbi za se“.

Ko se je tri dni pred praznikom Rojstva Gospodovega z molitvijo in čujenjem pripravljaj, se mu je prikazal naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus. Gledal ga je v njegovi človeški nator, pa razun tega je moral še nekaj zelo vzvišenega videti, kar pa ni mogel ali ni hotel razodeti.

Po tej čudoviti prikazni je rekel: „O sv. Pavlu beremo, da je bil zamaknjen, ali v telesu ali zunaj telesa, to ni vedel; pa ke bi hotel Bog komu tako zamaknjenje razodeti“. . . . Po teh besedah je molčal. V onem zamaknjenju je moral dobiti blaženi brat veliko razsvitljenje, zakaj rekel je: „Poznam človeka, ki je tako jasno Boga gledal, da je vso vero zgubil“. Bratu Andreju je pozneje povedal, da je on tisti človek. Zato ga je ta brat enkrat vprašal: „Praviš, da ti je Bog pri oni prikazni v Četoni, kjer se ti je Kristus prikazal, vzel vero; povej mi, če hočeš, ali imaš upanje?“

„Kedor nima vere, kako bi imel upanje?“

„Ali ne upaš, da boš dosegel večno življenje?“

„Ali ne veruješ, da more dati Bog, ako hoče, zastavo večnega življenja?“

Pristavil pa je Egidij: „Ne govoriva več o tem“. Rekel pa je to, da bi ne bil morebiti vpričo brata zamaknjen.

Drugikrat je blaženi brat zaterjeval, da je bil štirikrat rojen. „Pervič sem bil rojen od svoje telesne matere; drugikrat pri sv. kerstu; tretjič pri vstopu v red; četertič, ko se mi je Gospod v svojem vsmiljenju prikazal“.

Tedaj je rekel brat Andrej: „Ke bi šel jaz zdaj v ptuje kraje in bi me ljudje popraševali, ali te poznam in kako se ti

godi, ali bi mogel reči: „Brat Egidij je zdaj trideset let star, pred svojim rojstvom je imel vero, po rojstvu je pa vero zgubil?“

„Tako je, kaker si rekel, pa poprej nisem imel tako terdne vere, kaker bi jo moral imeti; vender mi jo je Bog vzel. Kedor ima popolno vero, temu jo bo Bog vzel. Vender sem take reči storil, da sem zaslužil, da bi mi kedo djal verv za vrat ter me vlačil po vseh ulicah tega mesta“.

Zopet reče brat Andrej: „Ako pa nimaš vere, kaj bi ti storil, ke bi bil mašnik in bi moral peti slovesno sv. mašo? Kako bi mogel peti: Verujem v enega Boga? Zdi se mi, ti bi moral peti: Jaz poznam enega Boga?“ Pri teh besedah se je razsvetlilo obličje brata Egidija in glasno je zapel: „Jaz poznam enega Boga, vsemogočnega očeta“. Pripomniti moramo, da pri takih nenavadnih milostih in čeznatornem gledanju duši sicer ostane čednost vere in upanja, ni pa potrebno, da bi obujala djanja teh čednosti.

Ta božja tolažba je trajala od tretjega dneva pred Božičem do praznika Razglašenja Gospodovega; vender ne nepretergano; včasih jo je dobil po dnevi, včasih po noči, zakaj človeška slabost bi ne mogla dolgo prenašati to nezmerno luč. Blaženi brat se je pred Gospodom vedno bolj poniževal in Gospod mu je delil vedno večih milosti, nazadnje je pa vanj dihnil, kaker nekedaj v aposteljne. Zarad teh velikih milosti, je Egidij mesto Četono zelo povzdigoval nad druga mesta.

Nekega dne sta se brata Gracijan in Andrej pogovarjala sè služabnikom božjim o božjih rečeh. Gracijan je hotel poskusiti, ali bi hotel blaženi brat kaj povedati o oni prikazni, zato reče bratu Andreju: „Ali najdemo kje v sv. pismu zapisano, da bi se bil Gospod Jezus Kristus komu prikazal takraj morja?“ Precej reče Egidij: „Vprašáš, ali se je Gospod komu takraj morja prikazal? Resnično on se je prikazal enemu na nekem kraju, ki ni od tod dvanajst dni hoda oddaljen“. Kje pa je to? „Kar vidiš, vidiš, kar slišiš, slišiš“.

„Beremo sicer, da se je Gospod prikazal sv. Petru blizu Rima na kraju, kateremu se pravi: Domine quo vadis?“

„Tega ne mislim; to o čemer jaz govorim je več kot ono. Poznam kraj, kjer je Gospod nekomu več milosti skazal, kaker komerkoli takraj morja, vsaj koliker sem jaz slišal“.

„Velike reči je storil Gospod sv. Frančišku v Asizu, sv. Petru v Rimu in resnično veliko je to, o čemer govoriš, ako je večje od onega“.

„Gotovo velike so bile one reči, pa vse drugo so dela božja, kaj družega je Bog sam“.

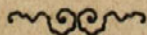
„Kje pa je tisti kraj?“ „Kar vidiš, vidiš, kar slišiš, slišiš“.

Gorečnost in sladkost serca je premagala služabnika božjega ter je rekel: „Ali si že bil v Kjuži?“ „Ne, pa kraj dobro poznam“. „Dobro, ali kako velike reči so se tam zgodile?“ „Ne, vem; kedaj pa, prosim?“ „Tisto leto, ko je sv. Frančišek vmerl in to je terpeło od Božiča do Razglašjenja“. „Ali se je godilo nepretergano?“ „Ne vedno, pa predaleč sem zašel v tem pogovoru“. „Menim, da hoče Bog, da razodenejo njegovi služabniki njegove skrivnosti, drugim v prid“. „Jaz nisem bil kriv one prikazni; mnogo sem Gospoda prosil ter mu rekel, da nisem vreden tolikih milosti; pa on je Gospod, on stori kar hoče“. Pri drugi priliki reče brat Andrej: „Velike reči je storil Gospod Frančišku na gori Verni“. Egidij odgovori: „Ne poznam nobene gore, ki bi sila podobna gori Pezulanski“.

„Hotel bi, da bi se tam, kjer je Bog take reči storil, sezidala prav lepa cerkev“.

„O, kako prav govoriš!“ „Kako naj bi se imenovala tista cerkev?“ „Binkošti naj bi se imenovala“. „Ali misliš, da se je sv. Duh po apostolskih časih nad koga spustil v podobi vidnega ognja?“ „Ke bi samega sebe hvalil, ni moja čast nič; pa ne govoriva več o teh rečeh“.

Iz teh besed lahko sklepamo, kako velike milosti je dobil blaženi brat v Četoni. Mi pa hočemo Boga prositi, naj nas njegova milost vedno podpira in spremlja, in luč, ketere je en žarek tako čudovito posvetil v dušo bl. Egidija, naj nas na onem svetu vekomaj razsvitljuje in blaži.

Tretjerednik Hubert Petriček †.

Ni še davno, kar smo pisali o najmlajši mladiki III. reda sv. Frančiška na Viču; vže moramo sporočati o prvi prerano odpadli cvetki te mladike. 12. majnika nas je zapustil mladi

gospod Hubert Petriček, bogoslovec ljubljanske škofije. O njem lahko rečemo, da ga je bil svet nevreden; zato ga je hitel Gospod odpoklicati iz te solzne doline, da bi se ga hudobija tega sveta ne doteknila.

Rojen je bil 12. nov. 1887 na Kerpani v Istri, kjer mu je bil oče tisti čas strojevodja v premogokopu. Po naravi je bil živahen otrok, a pri vsem tem od malega jako pobožen in goreč častivec Matere božje. Preden je začel hoditi v šolo, mu je bil oče prestavljen v Kočevje, kjer se je tudi mladi Hubert začel šolati. Ljudsko šolo in spodnjo gimnazijo je nadarjeni deček z najboljšim uspehom doveršil prav tamkaj. Kot dijak je poznal le dvojno pot, v šolo namreč in v cerkev.

Bil je skoz in skoz blaga, nepokvarjena, nedolžna duša. Učil se je s toliko marljivostjo, da ga je mati večkrat morala pognati od knjig. Gredé v šolo je vedno prosil mater, naj ga prekriža z blagoslovljeno vodo in se ga spominja v molitvi. Bil je tako skromen in ponižen, da ga ni nigdar nihče slišal s pohvalo o sebi govoriti, o bližnjem pa nikoli ni zinil kaj slabega.

Po četrty šoli je prosil za sprejem v Alojzijevisče, zakaj njegov smoter je bil edino ta, postati vzoren katoliški duhovnik. Sprejet se je čutil srečnega v tem zavodu.

Vodstvo zavoda pa za tako blagega mladeniča tudi ni imelo družih besed, kaker pohvalo. Tovariši so ga visoko čislali, kaker je bil tudi vreden. Le nekaj mu je grenilo mlado življenje, slovenščina mu je prvo leto delala veliko preglavico. Mati, terda nemka, ki še sedaj le s težavo govori slovensko, je seve z otroci občevala le nemško, šole v Kočevju so bile tudi samo nemške, in tako je Hubert kot petošolec ljubljanske gimnazije znal slabo slovensko. Vedel je, da se mu bo terda godila. Neznanje slovenskega jezika je bilo tudi vzrok, da v peti šoli ni bil odličnjak in to ga je peklo. Toda Hubert, zares Marijin otrok, si je znal pomagati. Mislil si je, kar jaz ne zmorem, zmore pa Marija. Vsak čas so ga videli klečati v domači kapelici, kjer je Marijo prosil pomoči. Sè svojo pridnostjo in Marijino pomočjo je res dosegel v enem letu več, kaker je sam pričakoval. Slovenščina mu je začela čisto gladko teči in kot osmošolec jo je govoril pravilniše od mnogih svojih sošoljcev. Maturo je doveršil sijajno, tako da so ga prevzvišeni g. škof odločili za v Rim. Preden je pa zapustil Ljubljano, je zadela

rodbino velika nesreča. Oče je bil s Kočevja prestavljen v Slavonijo. Tam je neki dan pri stroju počil kotel, ki je moža tako oparil, da je moral vmreti. Preden je mogel prejeti svete zakramente, je zgubil zavest. Hubert se je, kaker v vsaki stiski, tudi tedaj obrnil k Materi božji in prosil za očeta. In glejte, oče je prišel k sebi, prejel vse sv. zakramente za umirajoče, in kmalu nato izdihnil.

Mati je za možem dobila majhino pokojnino ter se je z otročički preselila na Vič v Rožno dolino. Naravno da je odslej vse svoje upanje stavila v Huberta. Očetovi prijatelji so si močno prizadevali, da bi tedanjega abiturijenta odvernil od duhovskega stanu. Ponujali so mu denar in vse potrebno za visoke šole; gerdili so tudi duhovski stan, češ, duhovniki ne živijo tako kaker bi morali živeti. On pa je kratko a odločno odgovoril: „Poznal sem samo dobre duhovnike in tak hočem tudi jaz biti“. — Ravno v tistih počitnicah je imel odločni mladenič važno pot. Na potu ga je vjela ploha in vže tako šibki gospodič se je jako prehladil. Kal bolezní je nesel vže sè seboj v Rim.

Kaker v alojzijevišču, tako je bil tudi v germaniku ljubljeneec vseh. Součenci in učitelji so se čutili srečne v njegovi bližini. Njegova odkritoserčna pobožnost in ponižnost, njegova ljubeznivost in lahko rečemo angeljska čistost, vse to mu je pridobilo vsako serce. Sovražnika ni imel nobenega in on ni merzel nikogar. —

V Rimu je ostal dve leti. Napredek je bil izversten, pobožnost pa še večja. Češčenju Matere božje je dodal še posebno češčenje do Serca Jezusovega. Pisma, ki jih je pošiljal na Slovensko, svedočijo o nepopisni sreči, ki jo je vžival v zavodu. Le nekaj ga je motilo v tisti sreči, namreč njegovo rahlo zdravje. Kal bolezní, ki jo je vjel doma, se je razvila v osodopolno sušico. Še preden je končal modroslovje, so ga odpravali domov in presvitli škof so ga poslali v Leonišče, da bi si tam uterdil zdravje. — Dva meseca je ostal tam ali zdravje je bilo vedno slabše; želel je k materi. Tu pa je bila velika težava. Uboga mati z malo pokojnino, sè štirimi otroci v tesnem stanovanju, naj sprejme bolnega, vse postrežbe potrebnega sinu pod svojo streho! Pa zopet je Marija pomagala. Na Glinicah, dober strehljaj od nove viške cerkve proti Ljubljani, stoji lična hišica z

lepo kapelico Matere božje. Hiša in kapela ste last vpokojenega strojevodja g. Panceta. H tej kapelici je hodila pobožna mati sè svojimi mlajšimi otroci molit. Blaga hišna gospodinja se jej je približala, obe gospe sorodnih serc sta sklenile prijateljstvo, katerega posledica je bila ta, da je g. Pance vzel Huberta v svojo gostoljubno hišo. Odstopil mu je najlepšo izbo, sè vso opravo in tukaj je živel in hiral pokojnik celih 7 mesecev.

V tej hiši se je imel pisatelj teh vrstic priliko seznaniti z blagim komaj dvajsetletnim mladeničem. Vsaki teden smo ga viški duhovniki obiskovali. Preč. p. provincijal je bil njegov spovednik. G. škofijski kancelar, njegov bivši katehet v Kočevju, mu je bil reden gost ob nedeljah in praznikih. Par dni pred smertjo so ga celo milostivi škof sami osrečili sè svojim obiskom. —

Ko smo na Viču vstanovili III. red, je bil Hubert mej prvimi, ki so vstopili. Z največo natančnostjo je spolnjeval vodilo koliker so mu dopuščale njegove slabe moči. Od tistega časa si je poleg sv. Jožefa tudi sv. Frančiška in sv. Antona izvolil za svoja patrona. V dolgi bolezni je bil pravi zgled poterpežljivosti. Želel je, močno želel ozdraveti, ne radi sebe, ampak radi matere, ki se skoraj ni premaknila od njegove postelje, še veliko bolj pa zato, da bi mógel delati kot dober delavec v vinogradu Gospodovem. Mnogo devetdnevnic se je v ta namen opravilo, ali Bog je klical svojega zvestega služabnika v nebeški vinograd.

Zadnje tri mesece je bil vedno v postelji. Na mizici poleg postelje je ležalo nekaj pobožnih knjig, na njej je stala podoba Serca Jezusovega; k njej mu je zmirom vahal pogled. Nad posteljo je visela lepa podoba Matere božje, ki se je ljubko ozirala nanj, kaker bi hotela reči: kmalu, kmalu boš pri meni. Še vedno gledam Huberta pred seboj, sè škapulirjem okoli vrata, deržečega v rokah moljek; tu pa tam se poškropi z blagoslovljeno vodo in tako oborožen čaka ure ločitve.

Veliki petek popoldne ga je prijel hud serčni kerč, vže so mislili, da mu bije zadnja ura. Jel se je poslavljal. Ni mógel najti primernih besedi, da bi se zahvalil g. Pancetu in njegovi blagi ženi. A kerči so zopet odjenjali. Od tistega časa je očividno pojemal in 12. majnika zjutraj je odločno rekel hišni gospodinja: „Gospa, denes bom vmerl“. In res, okoli 4. popoldne

ste bile v izbi gospa Pance in usmiljenka postrežnica, ki ste blizu postelje kleče molile sv. rožnivenec. Kar stopi mati v izbo in Hubert reče: „Dajte mi moljek“. Deržeč moljek v koščenih ročicah, vpre žareče oči proti nebu, in začne govoriti s popolno razločnim glasom:

„Mati božja, pridi po me, — k tebi, k tebi, ti si najlepša! Vmreti, vmreti, proč od tega sveta, za svet ne maram! Jaz nisem nič, nič — — jaz sem tretjerednik! Rad vmerjem, le moja mati naj bo srečna, skerbi za mojo mater, za moje brate in sestre, da bodo čednostno živeli! Prosi tudi za vse duhovnike in nje, ki bodo duhovniki, da bodo po Sercu Jezusovem“. Sedaj so mu usta zastala, oči so se na pol zaperle in blagi Hubert se je preselil k svoji rajski Materi brez vsakega smertnega boja in pri polni zavesti.

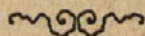
Kaj ne, dragi bravec, nepobitna resnica je: kakeršno življenje, taka smert. Da bi tudi mi mogli tako vmreti! Posnemajmo rajnega Huberta v življenju in tudi naša smert bo draga v božjih očeh. Pomenljive so pa tudi besede, ki jih je govorila njegova mati takoj ko je izdihnil Hubert svojo nedolžno dušo. Stopila je pred merliča, sklenila svoje roke, ter djala: „Zahvalim te, o Bog, da si mi ga dal; celo življenje mi je bil v veselje; vernem ti ga kot žrtev, naj bo vekomaj srečen pri tebi!“

In ljubega Huberta so položili na mertvaški oder, ter na vsako stran postavili lepih lučic in rožic. V voščeno belih rokav je deržal sv. razpelo, lica so se mu smehljala in marsikomu se je zdelo, da gleda na parah družega sv. Alojzija. Otrok je bilo vedno dosti v izbi, v veži in zunaj hiše in ko sem to videl, sem si pač mislil: Sorodna serca, — zakaj rajnik je bil velik prijatelj nedolžne mladine.

V četrtek 14. majnika ob 6. uri zvečer je bil veličasten sprevod na viško pokopališče. Vdeležba je bila ogromna, Tudi lepo število duhovnikov in zlasti bogoslovcev ki so mu na domu in ob grobu peli v slovo, ga je spremljalo k zadnjemu počitku. Pogreb je vodil preč. g. semeniški vodja ob azistenci viških patrov. Venci so bili trije, enega so darovali bogoslovci, družega sorodniki in tretjega njegov prijatelj in dobrotnik g. Pance. Zadnjega s pomenljivim napisom na traku: „Spominjaj se nas!“ so nosile tri belo oblečene šolske deklice.

Da, dragi Hubert, spominjaj se nas! zakaj, ako ti nisi v nebesih, kaj bo potem z nami? Sladko počivaj in prosi za nas!

P. K. K.

Drobfinice.

P. H. R.

Nikar si sami ne zbirajmo križev!

„Oh kako rad bi jaz terpel to in ono, nosil ta ali oni križ, ali tega nositi, ki ga nosim, mi ni všeč!“

Dragi brat, nikar tako govoriti! Pusti Bogu prosto, da ti da križ, kakeršnega on hoče. Ko nas on vabi k nošnji križa, pravi: „Zataji samega sebe!“

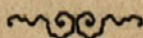
Tudi on je nosil vsakoverstne križe. Naj si bo vže torej tvoj križ pomanjkanje ali telesna bolezen, dušne britkosti ali pa zunanje preganjanje, zasramovanje ali celo sramota pred svetom: poglej na svojega Zveličarja, in posnemaj ga. Tolažba, ki ti jo bo dal, te bo gotovo razvedrila in razveselila.

Poterpežljivost v zaničevanju.

Koliko priložnosti k poterpežljivosti v zaničevanju imamo vsaki dan! Čast. Tomaž Kempčan jih več takih omenja (III. 49). „Kar je drugim všeč, se bo zveršilo; kar je tebi, pa ne. Kar drugi govorijo, se poslušaj, na to pa, kar ti praviš, se ne bo nihče ozrl. Drugi prosijo, in se jim da; ti boš prosil, pa nič ne prejel. Drugi so imenitni pred ljudmi, o tebi se pa molči. Drugim se izroči to ali ono, tebe bodo imeli za nesposobnega za vsako službo. Čez to se bo natora žalila, in mnogo bo, ako boš vse to molče prenašal.“

Krasni zgledi!

Ako pogledam Mater božjo, jo vidim v morju britkosti, sè srcem z meči prebodenim! Ako pogledam aposteljne, jih vidim trudapolne. Marterniki so svoje življenje končali v naj britkejših martrah. V križih in terpljenju, v ojestrem zatajevanju so živeli spoznavavci. Vsi svetniki sploh so prišli v nebesa po velikem terpljenju. Hočem li jaz to doseči na drugi način?

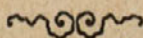
Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: Vincencij Cerič, 1. reda sv. Frančiška, † v Brežicah 22. julija t. l.; udje 3. reda, ki so umerli v Loki pri Zidanem mostu: Neža (Jozefa) Zupančič, Ana (Helena) Jurman, Neža (Frančiška) Dibarbara, Jozefa (Marija) Sikole, Marija (Jozefa) Krohne, Eva (Ana) Jurman, Helena (Frančiška) Jajčnik, Marija (Frančiška) Pražen, Helena (Filomena) Doberšek, Alojz (Frančišek) Baumgartner, Ana (Magdalena) Vertačnik, Marijana (Jozefa) Rajc, Cecilija (Jozefa) Plavec, Helena Derstvenšek, Tereza Kajtna, Katarina (Angelina) Klenovšek, Marjeta (Marija) Sikole, Lucija Stangl, Matija (Bernard) Abram, Ana (Marija) Volarič, Ana (Marija) Prebevšek, Helena (Serafina) Arnšek; iz trojiške skupščine: Belšak Neža, Lajh Gera, Novak Marija, Sirc Neža,* Sok Franc, Petek Marija, vseh 6 iz Polenšaka; Kranvogel Apol. („bila jo je sama dobrot“) od Sv. Roperta v Slov. gor.; Kreft Marija, Piliš Tereza, Fintarič Marija, vse 3 od Sv. Jurija na Šav.; Roškar Urša, Slana Kat., obe od Sv. Ant. v Slov. gor.; Vučko Ivan iz Čerencovec na Ogerskem; Terk Marjeta, Feldbacher Marija, Riglar Ana, vse 3 od Sv. Lenarta v Slov. gor.; Horvat Marija od Sv. Hajnža v Radgoni; Trampuž Jožef od Sv. Barbare; Kranjc Marija, Vakaj Tereza, obe od Sv. Ane na Krembergu; Škodnik Helena, Divjak Barb., obe od Sv. Petra pri Radg.; Jamnik Marija omož. Selak od Sv. Benedikta; Pihlar Marija od Sv. Urbana; Schönwetter Nežika (mati preč. P. Nazarija), Schönwetter Marija (omož. Štoger), Čeh Marjeta (mati č. fr. Bernardina), Markovič Kat. (omož. Bračič), Borko Alojzija (je bila vsaki dan pri sv. maši) vseh 5 od Sv. Trojice v Slov. gor.; iz Gorjanske skupščine: Neža (Elizabeta) Dornik † 6. junija 1908.

Dalje se priporoča v pobožno molitev: neka bolna oseba, da bi se ji povernilo zdravje; neka tretjerednica priporoča svojega brata, da bi se poboljšal; neka tretjerednica svojo svakinjo za ljubo zdravje in poterpežljivost; neka oseba od Sv. Lucije priporoča sebe in svojo družino za vse dušne in telesne potrebe; M. I. se priporoča presv. Sercu Jez. in Marijinemu sv. Antonu Pad. za srečen porod; M. M. za pomoč v dušni in telesni potrebi, za stanovitnost v dobrem, spreobrnjenje grešnikov, srečno zadnjo uro itd.

Zahvalo za vslišano molitev

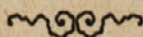
naznanjajo: A. Š. tretjerednik, za zdravje in srečno operacijo sv. Antonu Padovanskemu; Fr. K. od Sv. Marjete pri Moškanjcih Sercu Jezusovemu in Marijinemu, da je bilo mogoče očeta od kapi zadetega še prevideti sè sv. zakramenti; J. M. iz Prevali, da je od hudega in dolgotrajnega plučnega katara po večkratnih desetdnevnih k najsvetejšemu Sercu Jezusovemu, k brezmadežni lurdski Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu toliko ozdravel, da more biti spet v službi in opravljati svoj posel. A. F., krojač, tretjerednik na Plavju, da je, kaker po čudežu, dobil za svojo obert pripravnega in zvestega pomočnika.

Oznanilo.

Na škapulirsko nedeljo, 19. jul. bodo pri Sv. Trojici v Slov. gor. vsi tisti tretjeredniki, ki so do leta 1858. v III. red vstopili, obhajali svoj redovni jubilej. Že več se jih je oglasilo. Kteri se še niso, naj to storijo s sprejemnimi listki ali knjižico pri predstojniku, ali saj pri svojih vižarjih, da jih bo veliko število.

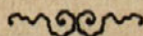
P. Elekt Hammler,
voditelj 3. reda.

Prošnja.

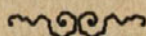
V Zgornjem Tuhinju namerjavajo vzdati v cerkveno steno pri pevskem koru spominek tamošnjemu rojaku, blagemu rajnemu P. Angeliku Hribarju. Obilnih prispevkov prosi

J. Štrukelj, župnik v Zg. Tuhinju.

Za kitajski misijon

ste poslali k nam: Marija Lipovšek 2 K, Frančiška Terstenja
od Sv. Jurija na Ščavnici 2 K.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1908.

Mesec julij.

1. sredo: osmina sv. Janeza Kerst-
2. četrtek: Marijino obiskovanje.
3. petek.
4. sobota.

-
5. **nedelja**, 4. po bink.: sv. Ciril
in Metod, sp. šk.
 6. ponedeljek: osmina sv. Petra in
Pavla.
 7. torek: sv. Lovrenec Brindiški,
kap. P. O. (**P. O.**)
 8. sredo: sv. Elizabeta Portugalska,
vd. P. O.
 9. četrtek: sv. Nikolaj in tovariši
mart. Gorkumski. P. O.
 10. petek: sv. 7 bratov mart.
 11. sobota: sv. Anton Marija Zaccaria.

-
12. **nedelja** 5. po bink.: sv. Mohor
in Fortunat, mart. oglejska.
 13. ponedeljek: sv. Anaklet, p. m.
 14. torek: sv. Bonaventura, šk. c. u.
P. O.
 15. sredo: bl. Angelina, vd. 3. r.

16. četrtek: Mati božja Karmelski
17. petek: sv. Aleksij, sp.
18. sobota: bl. Simon Lipniški,
1. r.

-
19. **nedelja**, 6. po bink.; bl. Janez
iz Dukle, sp. 1. r.
 20. ponedeljek: sv. Jeronim Emilij
sp.
 21. torek: osmina sv. Bonaventura
 22. sredo: sv. Marija Magdalena.
 23. četrtek: sv. Apolinarij, šk., m.
 24. petek: sv. Frančišek Solan,
1. r.
 25. sobota: sv. Jakob, apost.

-
26. **nedelja**, 7. po bink.; posve-
vanje cerkev 3 redov sv. Frančiška;
sv. Ana.
 27. ponedeljek: bl. Kunegunda, d. 2.
 28. torek: sv. Nazarij in dr. mart.
 29. sredo: sv. Marta, d.
 30. četrtek: sv. Kamilj, sp.
 31. petek: sv. Ignacij Lojolski sp.

P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah 3 redov sv. Frančiška
P. O. " " " " le za ude svetovnega 3. r.
(**P. O.**) popolni odpustek za vse v kapucinskih cerkvah.